

Wirth Imre

HOL SZAKAD KETTÉ

az ég,
hol zuhan a menny közepébe
a szív mindent összetörve.
Szeretsz-e még, kérdezi
és hallgat, mert a szerelem
szögei összetépték az arcát.
Csak egy kiterített térkép
vagy, farönkre tűzve. Nézd,
itt jártunk együtt tavasszal,
és ittunk a patak vizéből,
nézd, amíg lehet: mozogtál,
sárba fülő kerekesszéket
tolva át a magányon túli térbe.
Nézd, hogy rohad világossággá
minden, amit jónak szántunk.

Vigasztaljon a váratlan ragyogás,
ami árad, tóled függetlenül –
letörli arcod, menj, van élet ott
is, ahol hallgat a teremtett világ,
csak a kettészakadt ég morran
tűzhányókból, szíved magasra
lökve a Nap perzselő udvarára.